

P E T E R D R A G U L A

BIOSECTOR

Udalosti

prequel

©2008 Peter Dragula. Prepis, šírenie, či ďalšie sprístupnenie tohoto obsahu alebo jeho časti verejnosti, a to akýmkoľvek spôsobom je bez predchádzajúceho súhlasu zakázané.

Confidence vás víta...

Peter Dragula

Generál Jaques deBold sa ošíval. Nudili ho dlhé a zbytočné porady v sterilných miestnostiach ústredia exekutívy svetového parlamentu. Práve boli v africkej Kampale, hlavnom meste astronautiky, meste ktoré sa za posledné roky premenilo na jeden obrovský kozmodróm. Jaques si chcel len splniť posledné povinnosti a odovzdať svoju agendu pred dovolenkou so synom na vesmírnej stanici Confidence. Malý Lucas sa veľmi tešil a bolo mu ľúto, že jeho matka Angela mala neodkladné rokovania v Rade, keďže niektoré provincie Svetového spoločenstva hrozili odtrhnutím. Nikdy sa to nestalo a nikdy sa to ani nestane. Jaques to vedel. Vždy len skúšali o koľko im svetová rada povolí. Často zbytočne, ale napriek tomu skúšali. Ekonomika nového sveta po vojnách zjednoteného do Svetového Spoločenstva raketovo stúpala, ale nie tak rýchlo ako si niektoré súčasti spoločenstva predstavovali. Rada robila čo mohla, aby rozdelila peniaze spravodlivo a rozumne ale stále chýbali ako peniaze, tak ľudia, lepšie technológie a hlavne zdroje planéty, ktoré sa rapídne mýňali. Ropa bol už prekonaný produkt, niektoré krajiny ju ešte napriek astronomickým cenám používali a prechod na nové zdroje bol zdĺhavý a bolestivý. Rozvoj v tejto oblasti pokračoval, ale bolo treba byť trpezlivý. Vesmír sa začal otvárať a s ním aj nové možnosti. Nepoznané, neznáme a nebezpečné.

„Páni prejdime teraz na aktuálny prípad Generála deBolda, hlavného arbitra Svetového spoločenstva.“ Ohlásil Jaquesa kancelár prezidenta Henry Jones a kývol hlavou na generála. Henry zastupoval alebo doprevádzal prezidenta Haddawaya na podobne nudných zasadnutiach. Ako vždy bol uhladený v dokonale vyčistenom saku a pohyboval sa hrdo s vedomím o desiatkach generácii jeho urodzených predkov. Pochádzal z bývalého Anglicka a prezident si ho vybral, aby vnášal do senátnych zasadnutí kultúru. „Prosím pán deBold, predstúpte.“ Jasno a čisto prehlásil.

Jaques si povzdychol a povstal, chcel to mať rýchlo za sebou. Lucas čakal vonku a dúfal, že na neho asistentky dávajú pozor. Lucas nebol práve dieťa ktoré by obsedelo hodinu v nudnej kancelárii. Mal práve 12 rokov a zaujímal sa o všetko, hlavne o to čo mu je neprístupné.

“Takže páni, vďaka našim agentom s tajnej služby, mimochodom ďakujeme pán riaditeľ Jackobson,” spravil nepatrné gesto k riaditeľovi tajnej služby aby si nemyslel, že mu chce prebrať časť zásluh “sme bezpečne eliminovali sedem nelegálnych výrobní cigariet, spolu s tým sme zatkli osem vysokopostavených úradníkov, ktorý to umožnili. Určite ste si všimli, že pán senátor Frederik Heal tu nie je medzi nami. Bol totiž medzi... zatknutými.” Jaques sa pokúsil o malý vtip. Bola to len oddychová misia, ale dôležitá pre udržanie poriadku a zákonov. Cigarety boli zakázané už pred vojnou ale len nedávno sa spoločenstvo rozhodlo došliapnúť na nelegálnych výrobcov tvrdšie. Žiadne látky vytvárajúce závislosť neboli povolené, hlavne ak vytvárali choroby a nútili už tak napnuté rozpočty zdravotníctva investovať do márných pokusov o záchranu zničených pľúc týchto jedincov. Jaques sa občas zamýšľal, či by sa radšej znovu nezapojil do eliminácie neustále sa rozširujúcich rebelov, ale toto boli rovnako dôležité veci, a podľa neho, niekedy aj dôležitejšie. Korupcia, krádeže vládneho majetku, defraudácie vo vládnych spoločnostiach, toto

bola jeho práca ako hlavného arbitra. Musel spraviť poriadok a urovnať rozpory. „Podľa počtu cigariet na čiernom trhu rátame ešte s tromi - štyrmi továrňami mimo aktuálne zničeného konzorcia vedeného pánom Healom. Naši ľudia už analyzujú zloženie cigariet a čoskoro poskytnú približnú lokáciu zvyšných tovární. Ale to už bude úloha na pána Urbana Vepa, ktorý má pod palcom policajné zložky. Už je to mimo vládnych záležitostí a teda aj mimo mňa. Zatiaľ vám ďakujem za spoluprácu. Uvidíme sa keď sa vrátim z dovolenky.“ Uponáhľal koniec a nechal prítomným nech si viac naštudujú v materiáloch prístupných vo vládnych zložkách.

Muži okolo oválneho stola uznanlivo kývli hlavami, niektorí vstali a zagratalovali za dobrú prácu. Všetci boli velitelia jednotlivých zložiek vládnych síl a exekutívy, od finančného oddelenia, cez vojenské zložky až po riaditeľa tajnej služby, ktorý práve vstával a prechádzal pred veľkou obrazovkou, na ktorej rotovala planéta Zem so zástavou svetového spoločenstva križom cez ňu. Zástava bola jednoduchá, tmavomodré pozadie so zelenou planétou uprostred a malým šedým mesiacom naľavo od planéty. Naznačovala jednotný národ na jednotnej planéte, ktorého hranice končia až za planétou. Bola to jediná zástava, ktorá na planéte ostala. Všetky ostatné sú už uložené len v historických knihách.

„Ďakujem generálovi deBoldovi za to, že nám úspešne pomohol dokončiť prácu.“ začal hrdo riaditeľ tajnej služby „Teraz k novému prípadu. Moji muži spolu s pánom finančným riaditeľom Stavrusom zistili nezrovnalosti vo finančnej oblasti vládnej spoločnosti ESS. Ako viete, spoločnosť má na starosti mimozemský výskum a expanziu do vesmíru, práve dokončujú stanicu Confidence, ktorá nahradí všetko, čo ste doteraz vo vesmíre poznali. Bude to to najmodernejšie čo naša technológia ponúkne... „

„To vieme pán riaditeľ. Prejdite k veci. O akú sumu presne ide?“ snažil sa to urýchliť informáciou zaskočený deBold. Myslel si, že ESS je obrazom dokonalej spoločnosti modernej doby.

„Dobre, preskočíme formality, po zrovnaní všetkých čísiel OSS niekde preinvestovala 250 miliárd svetovej meny. Len pre informáciu celá stanica Confidence stála doteraz 950 miliárd. Nevieme zatiaľ presne či sa niekde stala len chyba a nezaúčtovali sa niektoré dodávky tovarov, alebo či nám niekto vytvára čiernu dieru v rozpočte. Pán deBold bude na vás, aby ste to zistili.“

„Pán riaditeľ, keďže práve odchádzam na dovolenku, nemôžem slúžiť.“ Odvetil váhajúci deBold, ktorý si uvedomil, že je to prípad, ktorý patrí pod jeho pôsobenie.

„Naopak, môžete.“ Jakobson mierne zvýšil hlas, aby pôsobil dôležite „Vlastne aj preto som s tým začal. Vieme, že plánujete dovolenku na Confidence, bolo by vhodné, keby ste sa tam poobzerali a zašli na priateľskú návštevu k vedeniu OSS. Ako viete, pred necelými dvomi týždňami si celú svoju pákáž presťahovali tam hore. Musíme konať rýchlo, pretože začína naozajstné sťahovanie. Stanica je 10 dní pred oficiálnym spustením a dovtedy to musíme mať pod kontrolou. Niečo sa vnútri ESS deje, nevieme čo, ani prečo. Naši agenti na tom pracujú dňom a nocou, ale tajomstvo je hlbšie ako by kto čakal.“ Na obrazovke sa objavila novučičká Confidence, leskla sa nad planétou a oproti okolitým malým základňam pôsobila ako kolos. „Jednoducho potrebujeme zistiť, kam tie peniaze odišli. Nie, že by vláde veľmi chýbali. To iste nie, ale OSS v poslednom čase začalo byť príliš aktívne vo svojej vnútornej expanzii. Ľudia firmu poznajú, veria jej. Jej riaditeľ Jet Nicholson je hrdinom pre mnohých z nich. Spravuje najväčšiu firmu na svete a posúva ľudstvo vpred do vesmíru. Hovorí sa o ňom aj ako o najbohatšom mužovi na planéte. Nechceme vytvárať falošné obavy, ale sú tu náznaky, že by OSS vyrobilo nové zbrane. Zbrane, o ktorých nevieme a ktoré môžu použiť proti nám. Majú najlepších vedcov planéty

a využívajú ich.“ Zdôraznil riaditeľ a nechal chvíľu nech to spoluzasadajúci vstrebajú. “Týmto chcem naznačiť, že je to prípad najvyššej dôležitosti a vyžaduje diskretnosť. Za prvé totiž nemôžeme priamo obviňovať ľudí tak populárneho človeka z konšpirácie a za druhé nemôžeme s tým ísť otvorene za nikým z jeho okruhu. Ak na tom naozaj niečo je, mohlo by to prepuknúť skôr ako by sme na to boli pripravení. Právě preto tam pôjdete, pán deBold. Momentálne ste našou poslednou nádejou predtým, ako sa uchýlime k niektorému z násilných riešení. Osobne to považujem za ohrozenie najvyššieho stupňa a prezident so mnou bude určite súhlasiť.”

“Aha.” Jediné na čo sa generál zmohol. Bol už na mnohých dôležitých misiách, ale všetky mali reálny základ a ohrozenie útoku na samotné Svetové spoločenstvo bolo malé. Toto bude iné.

„Vy a váš syn budete mať dokonalé krytie, plánovali ste výlet mesiace dopredu a ESS to hneď vyskočí na poradovníku. Nebudú mať žiadne podozrenie. Samozrejme, ak žiadne nevyvoláte.“

„A ak áno?“

“Pán Leary vám dá informácie a kontakty na všetkých našich ľudí na stanici. Tajná služba tam oficiálne nie je, ale máme tam svojich ľudí. Budú vás kontaktovať. Ale ak niečo nevyjde, bude to oficiálne len nešťastná nehoda na základni. S tým musíte rátať.“

“Samozrejme, ale čo bezpečnosť môjho syna?“

“Áno, to môže byť problém. Radím vám držať ho mimo potencionálne nebezpečných situácií. Najlepšie zamknutého v kajute“ nekompromisne zhodnotil.

“Samozrejme, čo iné.“ Zamrmlal si deBold. Dovolenka sa komplikuje. Lucas bude nešťastný, ak by skončil zamknutý v kajute. Osobne nemal vesmír rád, radšej stál pevnými nohami na zemi a videl nad sebou oblohu. Neľahalo ho tam, nebolo tam nič, len prázdnota. Ale Lucas bol iný, posledné dva roky celé večery sledoval nočnú oblohu a túžil sa tam dostať. Už tam bol niekoľkokrát. Generál si spomenul na jeho prvý krát, bol ešte malý a zrejme si to nepamätal. S Angelou a priateľmi vtedy išli na výlet na jednu zo základní. Vtedy ešte boli výrazne technologicky zaostalejšie ako Confidence. Pamätal si ako Lucas plával vesmírom a smial sa. Mal vtedy dva roky. Vtedy to boli iné časy, pokojnejšie. Za 8 rokov sa veľa zmenilo a cítil akoby pre starú gardu už nebolo na svete miesto. Niekoľkokrát už zvažoval odchod do dôchodku, ale vždy ho prezident Haddaway prehovoril. Planéta ho vraj potrebuje. Spoločenstvo ho potrebuje. On ho potrebuje. Niekoľko ľudí musí dohliadať na poriadok. On chcel mať pokoj. Minulý rok oslávil šesťdesiatku a cítil sa starým. Nemal poňatia čo by robil, ale určite by si našiel niečo, kde nebude ohrozovať svojho syna.

Lucas bol jediným dieťaťom, dlho naňho čakali a o to cennejším pre oboch bol, snažili sa s ním tráviť čo najviac času, aj keď nie vždy to bolo ideálne. Raz bol preč on. Raz Angela. Ale teraz bolo jeho svedomie na rázcestí. Ak pôjde hore vedome ohrozí syna. Neprežil by, ak by sa mu niečo stalo. Vedel, že Angela tiež nie. Ale ak by nešli, zlomil by Lucasovi srdce. Neostávalo mu nič iné ako prikývnuť.

“Takže to beriete. Som rád. Ďalšie inštrukcie si zoberte od Learyho, o hodinu vám letí transportná loď. Prosím, nekontaktujte nikoho ani svoju ženu. Je dôležité uchovať informácie v tajnosti.“ Dodal Silvester Jakobson a začal si v kome hľadať ďalšie veci, ktoré musí prebrať.

“V poriadku.” Znovu zopakoval deBold s povzdychom. Hlavou mu našťastie blysla myšlienka na jeho priateľa generála Devenroa, ktorý by mal byť na ústredí a mohol by mu pomôcť v jeho nastávajúcej úlohe. Pomedzi všetky myšlienky sa snažil sám seba presvedčiť, že to nakoniec nemusí byť nič a peniaze mohol len niekto uliať, alebo sa stratili chybou v zápisoch. Blokoval myšlienky na to, že na tieto triviálnosti

by tajná služba určite prišla. Namiesto toho sa mu zrodila otázka, prečo neprišla na spojenie s vyššími dodávkami materiálov od jednotlivých spoločností, alebo nákupe niečoho čo by na výrobu zbraní mohli použiť. Ale to už sa nechcel pýtať, overí si to sám. Podobné prieskumy zaberali väčšinu jeho práce. Žiadne zbrane, žiadne násilie. Len zbieranie údajov, výsluchy, koordinovanie s infiltrovanými tajnými agentmi v teréne. Niekedy mu bolo ľúto akcie, boja, ale už nechcel zabíjať, hlavne kvôli synovi a jeho matke. Angela verila na karmu, osud a podobné duchovné veci, ktoré nikdy nechápal a násilné ukončenie života bolo pre ňu to najhoršie, čo môže človek spraviť. Preto sa už od vojny venovala zachovávaniu mieru a riešeniu konfliktov.

Lucas síce vyrastal na vojenských základniach a zariadeniach po celom svete, ale Jaques dúfal, že nebude taký ako on, že nebude vojakom. Mohol byť hocičím, bol schopný a inteligentný. A mal niečo čo ostatné deti nemali, nikdy to nepomenoval. Vedel, že Angela si to tiež všimla. Nikdy o tom nehovorili. Vždy, keď sa to stalo len na seba nemo pozreli.

Jackobson chcel začať s ďalšou témou, keď sa dvere rozrazili a dnu vbehlo dieťa s rukami plnými papierov ktoré boli zrazu všade vo vzduchu. Za nim vbehli prestrašené asistentky a bezradne hľadeli na spúšť.

“Lucas!” zareagoval prvý generál deBold „Okamžite von! A neželaj si ma, keď za tebou prídem!“

“Prepáčte pane, chvíľu sme sa nepozerali.“ Za dverami uvidel ešte väčšiu spúšť.

“Chápem.“ Ospravedlňujúcim pohľadom prešiel asistentky, ktoré sa pustili do zbierania dokumentov. Netušil čo zasa Lucasa posadlo. S povzdychom si pobral svoje veci a podišiel pred všetkých.

„Takže páni, ja sa rozlúčim a uvidíme sa približne o dva týždne. Ďakujem vám za spoluprácu.“ Rozlúčil sa deBold a nechal predstavenstvo kývajúce hlavami nad výčinnmi jeho syna za sebou. Cestou ešte zobral sériu dokumentov, ktoré asistentky narýchlo pozbierali a odišiel. Išiel vyhľadať generála Devenrooa, mal ešte hodinu na záložný bezpečnostný plán. Bol vojak, musel plánovať.

*

Je na zozname.

Áno. Cítim ho. Prichádza.

Čo urobíme?

Budeme ho sledovať. Je to dlho... veľmi dlho, čo sme sa naposledy videli.

*

„Tak Lucas,“ pozrel Jaques prísne na syna, ktorý sa slastne usadil v čalúnenom kresle vesmírnej transportnej lode a zasnene hľadel von na pobehujúcich mechanikov odpájajúcich od lode všetky privody. ” Čo sa tam vlastne stalo?“

„Otec, to nebola moja chyba.“ Ohradil sa chlapec a snažil sa dívať všade inde len nie do otcových očí.

„Takže?“ Jaques poznal syna a trval na svojom.

“No dobre, potreboval som získať plány stanice.“ Stručne vysvetlil situáciu.

„Tak počkaj, ty si to celé plánoval?“

“Áno, vedel som, že ich tam budú mať. Potreboval som asistentky trochu zabaviť a získať ich“

“Odkiaľ si vedel, že tam budú?“ snažil sa odpozorovať synove myšlienkové pochody.

„Otec,“ Lucas si povzdychol, že to musí vysvetľovať „zajtra tam bude prebiehať prezentácia stanice pre vládnych predstaviteľov a konečné plány tam schváli a podpíše prezident. Preto boli v papierovej forme.“

„Aha, samozrejme a ty si ich zobral?“

Lucas a pousmial „Samozrejme.“

Generál si zaboril hlavu do rúk a myslel na to čo sa zajtra bude diať, keď sa plány nenájdu.

Lucas vycítil otcove rozpaky. „Ale neboj sa, zatiaľ čo si bol u generála Devenroa som si ich prekopíroval do komu a poslal vnútornou poštou ústredia naspäť. Takže si nič nevšimnú a keď budú hľadať objavia ich a budú si myslieť, že tam pri tom menšom chaose zapadli.“

Jaques deBold len prevrátil očami. Ešte že tu s nimi nie je Angela. Bola síce chápatľavá a milá, ale za toto by sa celý výlet rušil a Lucas by dostal mesiac domáceho väzenia. On to bral s rezervou, videl v synovi potenciál a podobné výčiny ho v ňom utvrdzovali. Mal odhodlanie a odvahu. Vedel plánovať a aj svoje akcie realizovať. Jediné zodpovednosť v synovi zatiaľ nenašiel, ale je ešte malý keď vyrastie a uvidí umierať ľudí naučí sa.

„V poriadku. Dobrá práca“ pochválil syna aj keď vedel, že podporovať ho v tom je zlé.

„Ďakujem.“ Usmial sa Lucas.

„Ale už nikdy nič podobné nechcem vidieť!“ rozhodne dodal generál.

V tej chvíli to loďou trhlo. Kabínou sa ozval príjemný hlas letušky žiadajúcej o pripútanie sa. Obaja si pritiahli pásy a cítili ako sa mení gravitácia lode a začína stúpať hore. Loď naštartovala svoje gravitačné motory, znížila nimi nároky na odlepenie sa od planéty, aby v zapätí zapla tryskové motory, ktoré loď začali zrýchľovať na jej ceste ku hviezdám. Lucas vyplieštal oči von priezorom a sledoval miznúci povrch planéty, oblaky zastierajúce výhľad až napokon s otvorenými ústami privítal stratosféru a následnej aj samotný vesmír. Gravitácia opadla a miestnosťou sa ozvalo tichý gong.

„Vitajte na obežnej dráhe planéty Zeme. Prosím v rámci prevencie pred zraneniami počkajte s rozopínaním si pásov až po nabehnutie umelej gravitácie. Za 30 minút priletíme k stanici Confidence. Zatiaľ si užívajte výhľad. Ďakujem.“

Minútu leteli vesmírom, keď všetci s nábehom umelej gravitácie pocítili pritiahnutie späť do sedadiel. Lucas sa potešil a odopol sa. Okamžite začal lietať po malej lodi a nakúkať do každého priezoru. Zavádzal tak ostatným pasažierom, ale väčšina z nich bola rovnako ako on prekvapená a vytešená z prechodu do vesmíru. Boli to vybraní delegáti rôznych organizácií, ktoré budú na Confidence mať vlastné parcely, či už využiteľné na obchodné, obytné alebo výskumné účely. Leteli si obhliadnuť svoje budúce pracoviská.

Confidence bola nová základňa typu Base2, reálne bola o niekoľko generácií vpred oproti starým malým základňam zložených z poprepájaných modulov a rovnako stovky násobne bolo vyššia aj jej cena. Ale ľudstvo to už muselo urobiť, potrebovalo spraviť prvý krok vpred z planéty, ktorú už zaplnili a takmer vyštavili. Potrebovali zdroje a suroviny, nové technológie a aj nové miesta na bývanie. Confidence malo pozemskú gravitáciu, automatickú recykláciu vzduchu, plne solárne zásobovanie energiou a hlavne miesta pre desaťtisíce ľudí, ktorí budú na základni dennodenne žiť, pracovať a posúvať ľudstvo vpred.

„Aha tam je WSS 2!“ vykrikol Lucas, keď okolo nich preplávala stará vesmírna stanica pripomínajúca drôtený model kocky. World Space Station bola stará, ale stále fungovala a aj vďaka nej sa ľudstvo teraz mohlo posunúť o krok ďalej na Confidence.

„Vegas“ pokračoval ďalej Lucas, keď prešli okolo súkromnej stanice určenej čisto na zábavu vo vesmíre. Hazardne hry, alkohol, sex vo vesmíre. Stanica ponúkala presne to čo vesmírni turisti hľadali - niečo viac ako mohli dostať na Zemi. Navyše, vesmírne zisky zatiaľ Svetové spoločenstvo nezdaniť a tak išli celé priamo do vrecka prevádzkovateľa. Ten za to mal povinnosť zabezpečiť bezpečnosť svojich návštevníkov. A to sa nie vždy dávalo. Po úmrtiach, či už z nedbanlivosti alebo len po nešťastnom zásahu malým asteroidom boli rôzne stanice zatvárané. Stal sa aj prípad, že si majiteľ stanice zabudol objednať zásoby kyslíka a kým prišli záchranné lode mohli slúžiť ako pohrebné vozidlá. 50 mŕtvych. Nič z tohto sa už na Confidence nestane. Je známymi ohrozeniami z vesmíru takmer nezničiteľná a fungovať bude ako reálne mesto. Dokonca bude obsadený aj post starostu. Jediné čo bude treba na stanicu zabezpečiť budú dodávky jedla na to sa už za posledné roky vybudovali veľké zásobovacie stanice okolo planéty, ktoré už zásobovali malé stanice v okolí. Stanica mohla fungovať v núdzovom režime s umelou výživnou pastou aj niekoľko mesiacov, ale ľudia si žiadali viac.

“To je G2” skríkol Lucas a sledoval gigantické monštrum, ktoré práve zatienilo svit mesiaca. Bola to jedna z najväčších zásobovacích a opravovacích staníc. “Práve vykladajú tovar!” natešene dodal. Zo stanice vytŕčal predok vesmírneho transportu a automatické linky z neho práve v útrobach základne vykladali dovezený tovar.

Jaq sa na syna usmial. On z toho nemal dobrý pocit, bolo to tu také neznáme, chladné a prázdne. Ľudia na to ešte nie sú pripravení. Možno to potrebujú, ale nemali by sa sem ponáhľať. Jaques jeho chlad spoznal pred niekoľkými rokmi na mesačnej základni. Možno odvtedy mal pred vesmírom rešpekt, boli tam na dovolenke s Angelou a aj Lucasom, vtedy mohol mať 6 rokov. Vtedy tam všetci takmer zomreli. Trhlina v plášti stanice spôsobila únik takmer všetkého vzduchu, kým prišli opravárske a zásobovacie lode boli už na pokraji smrti. Vtedy spoznal čo je to naozajstná bezmocnosť. Na planéte sa mohol spoliehať na to, že je tam vzduch, pevná zem, gravitácia, a na svoje schopnosti prežitia. Tu sa môže spoliehať len na zariadenia a na to, že budú fungovať.

“Confidence! Tam je!” znovu skríkol Lucas a tentoraz sa podľa jeho kriku otočili k okienkam aj ostatní cestujúci. Objavila sa stanica Confidence. Všetci poznali jej vzhľad či už z ďalekohľadov, záberov vo vysielaniach alebo na sieti, ale pocítiť tú megalomanskú veľkosť na vlastnej koži mohli až teraz. Ostatné stanice oproti nej vyzerali ako trpaslíci. Stanica mala do výšky štyristo metrov, bola postavená na obrovskej centrálnej osi, ktorá držala základňu po kope a zaisťovala všetky základné systémy. Na ňu sa následne stavali jednotlivé sekcie, od radarovej sekcie na úplnom vrchu, cez doky, obývacie sekcie až po výrobné časti a sklady. Všetko poprepájané množstvom výťahov a lemované dokmi a priezormi, vďaka odrazom ktorých vyzerala v tieni planéty ako nová hviezda plaviaca sa k nim a postupne odhaľujúca svoje ďalšie a ďalšie detaily.

Lucas s otvorenými ústami sledoval a takmer nedýchal. Celú krásu prerušil hlas ozývajúci sa kajutou.

“Prosím pripútajte sa o chvíľu pristávame.“

Všetci sa usadili a začali manipulovať s komplikovanými popruhmi, jedine Lucas ostal stáť.

“Lucas!” okríkol ho otec a Lucas si poslušne sadol a sledoval aspoň obmedzený pohľad na základňu, ktorá už zaberala celý výhľad.

*

Už je tu.

Áno. Drž sa bokom. Nechajme nech sa prejaví.

Možno z neho nakoniec nič nebude.

Možno. Možno raz zanikne vesmír.

Pokus o vtip?

Z istého hľadiska áno.

Lepšíš sa.

*

General deBold spolu so synom vystúpil z transportnej lode, ktorá jemne pristála na pristávaciu plošinu dokov. Obaja zastali a ticho hľadeli. Pohľad im vyrazil dych. Na rozdiel od malých základní starej generácie, do ktorých sa pristupovalo len cez prechodovú rúru, tu na Confidence bol dok veľký najmenej päťdesiat metrov s dvomi podlažiami na vesmírne plavidla. Takéto hangáre má základňa dve, s možnosťou ich ďalšieho rozširovania pokým to centrálna os a energetické systémy udržia.

Navrhol a všetky dôležité systémy základne vytvoril jeho starý priateľ Irwin Keys. Bol to génus. Jaques to musel pri pohľade na tento kolos uznať. Práve im išiel oproti. Bolo to približne 15 rokov dozadu čo sa v jednej nebezpečnej situácii stretli a Irwina zachránil z rúk rebelov. Odvtedy boli priatelia a Irwin mu to nikdy nezabudol. Veľa krát mu už v rámci svojich možností pomohol.

Irwin okríkol svoju dcéru nech sa nezatúla a podal deBoldovi ruku.

„Ahoj Jaq, tak prišiel si na kontrolu?“ veselo sa opýtal. V očiach mu bolo vidieť únavu. Počet vrások sa mu zdvojnásobil odkedy ho videl naposledy a počet vlasov dvojnásobne znížil. Obaja už mali svoj vek.

Jaquesa to mierne zaskočilo. Nakoniec bol tu práve na kontrole a ako uvidel Irwina napadlo mu, že ak je najlepším zamestnancom ESS, možno s tým niečo má. Nemôže mu veriť. Ešte nie.

„Dovolenka. Prácu som nechal na Zemi. Ideme so synom spoznávať tajomstvá tohto kolosu.“

„Niektoré tajomstvá nie je vhodné odhaliť.“ Odpovedal vážne Irwin, no keď uvidel prekvapenú tvár Jaqua zasmial sa.

Jaq mu odpovedal malým úsmevom a krátko dodal „Stretneme sa neskôr.“

Irwin to nikdy s ľuďmi veľmi nevedel. Nerád sa rozprával a nerád vysvetľoval. Bol jeden z typických vedcov večne zavrtaný v laboratóriách, za komom, študoval, navrhoval, vymýšľal. Ak by nebolo jeho, nebola by ani táto základňa, ani antigravitačné zariadenia, lasery. Všetky výskumy viedol on. On bol skutočným budovateľom vesmírneho výskumu. Nie ESS. Nie riaditeľ Nicholson, ale on - Irwin Keys. Verejnosť to nevedela. Nemusela. Irwin to ani nechcel, ale zasvätení ľudia z vedeckých kruhov ho obdivovali. Bol Einsteinom modernej doby, ale plné uznanie dostane, až keď sa jeho meno dostane na verejnosť. Doteraz všetky vynálezy boli pripisované ESS a vláda to podporovala, chceli, aby ľudia videli silnú firmu v čele ich vesmírneho rozvoja. Ich ilúzie sa rozplynuli s charizmatickým riaditeľom Nicholsonom. Oslovil ľudí. Rozprával sa s nimi a jeho popularita rástla. Jaques si nemohol pomôcť, ale hlavou sa mu prehnala myšlienka, ktorá by spájala zmiznuté peniaze s Nicholsonom. Mal teraz takú silnú pozíciu, že mohol ohroziť prezidenta ak by dokázal vyvolať taký ohlas, ktorý by si vynútil nové voľby, mohol by vyhrať. S peniazmi, ktoré má z ESS a ďalšími uliatymi peniazmi by na to mal. Bol rodeným vodcom a ak by chcel viesť ľudí nič by mu nebránilo.

Jaques zahnal nepotvrdené teórie, chytil syna za ruku skôr ako stihol odbehnúť a vydal sa hľadať ich kajuty. Cestou obaja obdivovali dokonalosť stanice. Všetko bolo čisté, fungujúce a hlavne veľké. Nebola ako staré stanice, kde sa muselo chodbami chodiť skrčený a prechodovými časťami sa priam plaziť. Bolo to neskutočné, vyraňajúce dych, že ľudstvo vôbec niečo také veľké dokázalo postaviť. Matné biele panely obklopovali všetky steny, miestami boli pokreslené šípkami naznačujúcimi smer do jednotlivých sekcií, miestami v nich boli zabudované obrazovky s virtuálnou mapou stanice a vo vonkajších chodbách kombinované s presklenenými úsekmi s výhľadom na planétu, alebo temný vesmír. Pomaly prechádzali malými chodbami, odbočovali podľa šípiek až im vyrazil dych ďalší skvost, tentoraz hľadeli na hlavné átrium základne, jej centrum a stred. Guľovitú miestnosť pretínanú centrálnou osou obklopovalo množstvo zatiaľ neobsadených kajút projektovaných ako obchodíky, všetky boli oblepené veľkými a zatiaľ temnými obrazovkami.

„Nádhera, že sme niečo také dokázali.“ Prerušil ticho otec.

„Ale oco, vo filmoch som už videl aj lepšie.“ Odvrkol Lucas a rozbehol sa vpred

„Ale to nebolo skutočné“ dodal sám pre seba Jaques a poponáhlal sa za synom.

Lucas sa zastavil pri výťahoch a jeden si tlačidlom privolať.

„Lucas, nie tade, šípka ku kajutám vedie tam.“ upozornil otec Lucasa a ukázal mu správny smer.

„Takto budeme rýchlejšie. Je to len preto aby obyvatelia, zbytočne nezaťažovali hlavné výťahy.“

„Aha“ generál sa na chvíľu zamyslel, ale nakoniec s povzdychom vstúpil za synom do výťahu. Ten hneď preskúmal obrazovku vo výťahu naznačujúcu jednotlivé časti základne. Vedel kam majú ísť, zbežne si prešiel plánik, aby si utvrdil svoje predpoklady. Ich kajuta je na mínus štvrtom podlaží pod átriom.

„Mínus štvrté“ zvolal Lucas a pocítil ako výťah vedený tunelom s nulovou gravitáciou aktivoval gravitačné generátory a poháňal výťah požadovaným smerom. Viac to bola dopravná kabína ako výťah, dokázala sa navigovať v jednoduchom potrubnom systéme vybudovanom medzi kajutami a podlažiami a zaviesť pasažierov na niekoľko nástupísk rozmiestnených po stanici.

Jaques sa chytil držiaka vo výťahu, aby pri štarte motorov výťahu nevzlietol. Nemal rád nulovú gravitáciu. Nemal rád vesmír, ale stále si opakoval, že to musí pretrpieť kvôli synovi. Ten to tu miloval stále viac. Pár minút ich výťah podľa zobrazenia na obrazovke viedol chodbami, aby nakoniec zastal.

„Uff“ vydýchol si Jaques a čakal kým sa otvoria dvere.

Nič sa nedialo.

„Lucas? Otvoríš prosím!“ naznačil synovi nech niečo spraví.

„Eee oci, má sa to otvoriť automaticky.“ Odpovedal zadumaný Lucas hľadiac do obrazovky. „Nie sme na mieste. Zasekli sme sa.“ Ozval sa po chvíli s ďalšími informáciami.

„Super synu. Pripomeň mi, že nabudúce máš počúvať ty mňa a nie ja teba.“ Povzdychol si Jaques a hľadal tlačidlo núdzového volania. Nakoniec klikol na tlačidlo s červeným symbolom telefónu.

„Tu automatický odkazový systém. Prosím zadajte svoju požiadavku. Keď dorazí technik zodpovedný za váš problém budete informovaný.“

„Sme zaseknutý v tomto posratom výťahu. Okamžite sem niekoho pošlite!“ zavrčal Jaques deBold a hlasno vydýchol.

„Vaša požiadavka bola zaevidovaná. Ďakujeme, dúfame, že bude vaša požiadavka splnená k vašej spokojnosti.“ Odpovedal chladný počítačový hlas.

„Jasné, kam by sme chodili. Sprostý stroj.“ Odvrkol a oprel sa o stenu.

Lucas si bezmocnosti otca všimol. „Oci, myslím, že nikto nepríde. Minimálne nie v dohľadnej dobe.“

„Tiež si myslím. Všetci sú zamestnaní prípravou na spustenie stanice.“ Spomenul si na chaos na pristávacej dráhe.

„Áno. Ale aj to, že väčšina personálu má prísť až zajtra.“

„To vieš zas odkiaľ?“

„Zoznam letov na planéte. Zajtra sem poletí cez 30 transportných lodí.“

„Asi začína zásobovanie.“ Dodal otec zadumane.

„Čo budeme robiť?“ spýtal sa syn.

„Budeme sa odtiaľto musieť dostať sami. Musíme nájsť núdzový východ.“

„Super“ potichu zvolal natešený Lucas.

Obaja začali hľadať východ. Steny boli biele, hladké a rovnako strop bez výbežkov. Nakoniec sa obaja pozreli pod nohy, ktorú pokrývala gumená podlaha. Rýchlo sa pustili do jej sprátavania. Zhrnuli ju nabok a objavil sa odklápajúci poklop.

Lucas ho chytil a chcel otvoriť.

„Počkaj, čo ak tam nie je atmosféra?“

„Hmm“ zadumal nahlas Lucas. „Vnútri stanice okrem centrálnej osi je všade atmosféra.“

„Rozumné, dekompresia by bola nebezpečná.“ Prikývol otec. On na tieto technické veci veľmi nebol. „Otvorme to.“

Jaques pomohol Lucasovi a pomaly otvorili poklop. Obaja si vydýchli, keď ich tlak nevtiahol do vzduchoprázdna. Pod nimi sa objavila dlhá tmná šachta, ktorú osvetľovali len malé núdzové svetielka.

„Takže, ideme na to.“ Rozhodol otec.

„Musíme dávať pozor. Mimo výťahu bude nulová gravitácia. Musíme sa odraziť od výťahu, aby nás nepritiahol späť a nasmerovať si to k jednej z jeho stien odkiaľ by sme sa odrážali. Budeme mať aspoň akú takú kontrolu nad našim letom“ upozornil ho Lucas.

„V poriadku.“ Syn ho so svojimi informáciami o vesmíre neprestáva prekvapovať. „Podme na to. Chyť sa mojej ruky a nepúšťaj sa.“ Podal synovi ruku a zliezli na druhú stranu výťahu.

„Raz... dva.... Tri...“ napočítal otec a spolu so synom sa odrazili od výťahu. Hneď sa gravitácia vynulovala. Kde bolo predtým hore a dole už nevedeli. Teraz bolo hore pred ich nosom a ani nevyzeralo, že padali stále hlbšie.

„Lucas, ty si expert na túto základňu. Kde bude ďalšie poschodie, kde stojí výťah?“

„Ja neviem. Podľa mapy vo výťahu sme mali byť blízko. Ale nevidel som nič čo by pripomínalo poklop. Myslím, že výťah niekde zle odbočil. Netuším kde sme.“

„Ak pôjdeme stále ďalej, kde skončíme?“

„Ak sme stále v niektorej z hlavných vetiev systému dostaneme sa do spodných častí základne. Sú tam sklady, ale to bude ešte niekoľko stoviek metrov. Ešte predtým by sme mali naraziť na odbočku výťahu do horizontálnych vetiev systému.“

„Uvidíme, čo sa vyskytne. Dúfajme len, že sa ten výťah nespustí.“ Obzrel sa späť hore, kde sa dno výťahu strácalo v tme.

Lucas neodpovedal a len si užíval skákanie zo steny na stenu. Robil vo vzduchu kotrmelce, premety a zabával sa.

Jaques krútil hlavou a nedokázal uveriť, že sa na toto dal.

Pred nimi sa objavilo rozdvojenie tunelu. Hlavná vetva pokračovala ďalej, druhá sa rozdeľovala v pravom uhle.

„Lucas!“ okríkol syna „Presunieme sa tam.“

„V poriadku.“ Odpovedal Lucas a presne miereným skokom sa dostal do bočnej chodby. Jaques to mal ťažšie, ale po niekoľkých pokusoch sa nasmeroval a trafil aj on. Nemal rád nulovú gravitáciu.

„Oddýchneme si.“

„Ale otec.“ Smutne povedal chlapec.

„Musíme sa rozhodnúť kadiaľ ďalej.“ Zarazil ho otec „Ukáž mi tie ukradnuté plány základne.“

Syn sa úsmevom odrazil od steny a pristál na zemi pri otcovi. Vytiahol z vrečka kom a nalistoval plány. Vyhľadal potrubný systém.

„Takže nastúpili sme tu.“ Referoval otcovi „pokračovali sme dole, dole. A tu mala byť naša zastávka.“

„Ale nebola.“ Pridal sa otec „A teraz môžeme byť buď tu, alebo tu.“ Ukázal mu prstom na dve odbočky. V mapách sa vyznal, aspoň v niečoho sa mohol chytiť. Bol generál a pol života strávil nad mapami a plánovaním akcií. „Alebo tu, alebo tu... alebo tu.“ Doplnil, keď zbadal spleť systému po celej základni. „Je vlastne jedno, kde sme. Dôležité je ako sa dostaneme von.“

*

Kde sú?

Vstúpili do výťahu. Ešte nikde nevystúpili.

Čo sa stalo.

Zrejme sa niečo pokazilo. Systém ešte neprešiel kompletným testom. Musíme niekoho poslať nech ich nájde.

Nie.

Prečo?

Uvidíme, čo sa stane. Všetko má svoj dôvod.

*

„Lucas, povieš mi, prečo všade kam sa pohneme vyrobíš problém?“

Lucas sa mierne zarazil.

„To nie je moja vina!“

„Vošiel si do výťahu“ pripomenul mu otec.

„Ale on sa pokazil! Ja za to nemôžem.“

„To máš pravdu, ale čo keby si niekedy počúval starších.“

„Prepáč“

„To počúvame s mamou stále. A vždy sa dostaneš do problémov.“ Pomaly hovoril otec synovi do duše. „Možno za to naozaj nemôžeš, možno tie problémy priťahuješ.“ Dodal nakoniec.

„Možno“ skonštatoval Lucas

Otec sa zodvihol a chcel sa pohnúť ďalej keď zbadal, že svetlá v tejto chodbe sú nahradené vetracími mriežkami, cez ktoré prídu svetlo a vzduch. Vydýchol si. Už len nájsť niekoho kto ich vyslobodí.

„Lucas“ ukázal synovi mriežky. Boli veľmi malé, ani Lucas by sa nimi neprepchal, ale mohli by kričať.

Lucas hneď vyskočil hore a prstami sa prichytil mriežky, aby k nej pritiahol tvár. Videl len svetlo, ktoré podľa všetkého žiarilo zo stropu miestnosti nad nimi.

„Hej! Je tam niekto?“ zavolať do prázdna.

Otec sa presunul k ďalšej mriežke a zbadal pohybujúci sa tieň.

„Hej, vy tam!“ zakričal aj on

Chvíľu čakali či dostanú odpoveď.

„Kto je tam?“ ozvalo sa z druhej strany.

„Áno tu sme. Potrebujeme pomoc. Zasekli sme sa v šachtách.“ Zakričal Jaques.

„Psssst. Budú vás počuť. Ja vám pomôcť nemôžem. Som väzeň. Držia ma tu odvtedy, ako som na to prišiel.“

„Na čo?“

„To čo ESS plánuje spraviť!“

„Čo plánuje?“ spýtal sa Jaques a vynorili sa mu súvislosti s jeho aktuálnou misiou a zistením čo sa stalo so stratenými miliardami.

„Oni... už idú... zastavte Pandoru!“ ozval sa hlas splasene, keď začul jemný sykot otvárajúcich sa dverí.

„S kým sa to rozprávaš?“ cez dunenie ťažkých číziem ochranky sa predral ostrý hlas „Hovoriš k Bohu? Ten ti už nepomôže. Ja som boh a ty si bol odsúdený.“

„Nie! Nemôžete ma zabiť. Budú ma hľadať a všetko bude smerovať k vám a vedeniu ESS!“

„Nie. Bude to len obyčajná nehoda vo vesmíre. Tých tu máme veľa,“ odpovedal hlas.

„Svet nezničíte! Nedokážete to. Už sú tu a zastavia vás!“

„Nemá nás kto zastaviť. Tu sme pánmi my. Planétu už nepotrebujeme. Sme plne sebestační. Zajtra dôjdu vybraní kolonisti a vytvoríme novú rasu vesmírnych ľudí. Všetko bude mať svoj poriadok a rád. Nikto nebude iný, ani odlišný. Nebudú žiadne politické systémy, žiadne násilie, žiadne vojny. Len človek a pokrok vpred k lepšiemu zajtrajšku.“

„Ste naivne smiešni. Nedokážete bojovať proti celej planéte.“

„My bojovať nebudeme.“

„Nieeee! Zachráňte planétu! Zastavte Pandoru!“ Kričal hlas a Jaquesovi bolo jasné, že je to odkaz pre nich. Stráže už chytili väzňa a viedli ho von. Doslova von. Na jeho telo čakal studený vesmír.

Jaquesa striaslo, pozrel na Lucasa, načiahol sa za jeho rukou. Bola studená. Báľ sa. Poznal to.

„Neboj sa. Všetko dáme do poriadku.“ Pokojným hlasom hovoril otec a snažil sa syna upokojiť. Nevedel, do akej miery to chápal, ale minimálne chápal to, že jeho matka je na planéte. Planéte, ktorá má byť zničená.

Jaques si až po chvíli naplno uvedomil, do akej situácie sa dostali. Nemôžu volať o pomoc. Nemôžu sa na nikoho spoliehať. Musia si poradiť sami a nejakým spôsobom upozorniť Zem, alebo zničiť ohrozenie úplne.

„Lucas, mapu“ zašepkal potichu otec. Tentoraz už vedel čo má hľadať. Sú niekde pod bezpečnostnými celami, niekde tu je lokácia bezpečnostných zložiek. V momente to našiel na mape. Boli na taktickej pozícii a v blízkosti mali dosah na všetky systémy a čo najväčší počet obyvateľov.

„Dobre, takže sme tu,“ ukázal na časť základne pod hlavným átriom. „Výťah musel zle odbočiť tu. Ale nič to nemení na tom, že pod nami musia byť sklady a tam sa musíme dostať. Ak ESS chce na planétu použiť nejakú zbraň, budú ju mať dole. Či už to bude laser, alebo nejaká obrovská bomba, všetko musí byť tam odkiaľ to jednoducho vypustia a kde na to majú odpaľovacíu rampu. Mohli by to spraviť aj v dokoch, ale tie sú príliš na očiach a jediná časť, kam môžu ľuďom zakázať vstup, sú práve sklady.“

Lucas priam nedýchal. Detská hra sa skončila a on si to uvedomil. Uvedomoval si ich ohrozenie, ale ani v duchu neuvažoval nad tým, že by sa týmto ľuďom podarilo

ich plán dokončiť. Bol tu jeho otec. Jeho otec je hrdina a nedovolí im to. Dúfal. Vedel už aj to, že jeho otec nie je superhrdina a nedokáže všetko.

“Pôjdeme teda dole. Tentoraz ticho a čo najrýchlejšie. Ak si niekto všimne, že chýbame, osobám tam hore to začne byť podozrivé a začnú nás hľadať.”

Lucas preglgol.

Jaques sledoval zmenu správania Lucasa, bol dieťa, a zaskočilo ho čo sa udialo.

Obaja sa bez slov pustili do skákania smerom dole.

Desiatky minút im trvalo kým sa dostali na spodnú plošinu. Výtahová šachta tu končila. Na jej konci bol kryt podobný ako vo výťahu. Jaquesovi to dalo zmysel. Údržbári museli mať prístup aj priamo do šachty. Chytil Lucasa za ruku a pomohol mu potichu pristáť na plošine. Pomaly ju pootvorili a Jaques sa pozrel dnu. Pod nimi bola chodba. Prázdna. Našťastie.

Otvoril celý poklop a zoskočil dole. Opatrne sa poobzeral a kývol Lucasovi nech skočí za ním. Kryl Lucasa za svojim chrbtom a obozretne postupoval vpred k prechodovým dverám. Inštinkty vojaka boli späť. Viedol vo vojne špeciálnu jednotku. V priamom boji by sa mu málokto mohol postaviť. Aj keď v úzkych chodbách toho veľa proti laserovým zbraňam neporiešia. Pritiahol si syna k sebe a opatrne klikol na tlačidlo otvárania poklopu. Pred nimi sa otvoril výhľad na gigantickú polguľovitú miestnosť preťatú cez stred centrálnou osou. Boli to sklady. Chceli vojsť dnu, keď sa pred nich postavil ozbrojený strážnik s logom ESS na hrudi.

“Čo tu chcete? Tu je prístup zakázaný. Ako ste sa sem vôbec dostali? Kto ste?” pýtal sa skôr ako strieľal. Zrejme dnes mali šťastný deň.

“Sme turisti. Som generál deBold. Zabúdili sme na základni. Prosím, ako sa dostaneme do našej kajuty?”

“Zase niekto niečo poslal. Vydržte.” Odpovedal strážnik spoza zrkadlovitého priezoru prilby. „Velenie, máme tu situáciu. Civilisti v zakázanom území.” Hovoril do implantovanej vysielacky v prilbe. Niečo sa mu v zapätí ozvalo späť, ale nerozumeli tomu.

„Musím vás požiadať, aby ste išli so mnou.“ Povedal po chvíli a namieril na nich štandardnú nízkovýkonnú laserovú zbraň určenú pre ochranu.

Jaques odsunul Lucasa späť a sám ustúpil. Strážnik im chcel ukázať smer, ale akonáhle prekročil prah dverí. Jaques udel po tlačidle dverí a skôr ako si stihol strážiť uvedomiť čo sa deje už mal pevne zovretú prilbu a hlava sa mu tlačila do neprirodzenej polohy. Netrvalo to ani sekundu a zosunul sa bezvládne na zem. Omdlel, Jaques ho mohol ľuďne zabiť, ale bol to len nevinný pešiak a jeho smrť by k ničomu nebola. Tak, či tak o nich už vedía a preto teraz musia postupovať rýchlo. Zobral strážnikovi zbraň. Lucas si zobral vojakovu prilbu. Bola mu veľká, ale bude ho bezpečne chrániť pred laserovými strelami na hlavu.

“Pod’. Už máme len jednu cestu. A to vpred.” Zašepkal synovi. „Nasleduj ma a nezastavuj sa nech sa deje čokoľvek.”

Lucas kývol hlavou a musel si prichytiť prilbu, aby mu nespadla.

General Jaques deBold udel laktom do tlačidla otvárania dverí a vpadol dnu. Boli na plošine približne tri poschodia nad samotným sklodom. Plošiny pravidelne obchádzali celé okolie okružnej miestnosti a úzkymi schodmi klesali dolu. Pod nimi sa črtali desiatky štandardných prenosných debien s nápisom ESS a v strede miestnosti bolo rozostavené zariadenie. Niekoľko ľudí behalo po miestnosti presúvali a pripájali elektronické prístroje k zariadeniu v strede.

“Oci, to je ono?” s obavami sa spýtal Lucas.

“Zrejme. Musíme to zničiť.“ Jaques odhadol, že sú ešte ďaleko na odstrelenie a ani nevedel, či tomu dokáže laserová zbraň výraznejšie ublížiť. Bola len slabá zbraň určená pre strážnikov na malé poranenia pri nepokojoch. Nebola to silná vojenská laserovka schopná prepáliť nepriateľa križom. Detská hračka. Tak si ju v duchu nazval Jaques. Nemal nič lepšie poruke a musel si vystačiť s týmto. „Nasleduj ma.“

Rozbehol sa a jedným okom sledoval či je Lucas za ním. Došli k prvým schodom, kým dostali všetci strážnici v okolí informáciu o nezvyčajnom odmlčaní jedného z nich a začali pátrať po narušiteľoch. Lucas to všetko počúval v prilbe, ale neodpovedal. Rozmýšľal, čím by mohol otcovi pomôcť. Nenapadalo ho nič. Len ho nasledovať a vyhýbať sa nebezpečenstvu. Otec práve niekoľkými pohybmi zneškodnil ďalšieho zo strážnikov, ktorý nepochopil vážnosť situácie a snažil sa ich zastaviť bez zbrane. Lucas počul ako niečo zapraskalo. Bola to strážnikova ruka. Tentoraz to už ale nebolo tiché a strážnik zmietajúci sa na zemi kričal do vysielacky v prilbe až kým mu silný kop do prilby neposlal na sladký odpočinok. Otec sa zmocnil druhej zbrane. Lucas trochu zaostal a tentoraz si bližšie pozrel vybavenie strážnika. Ďalšiu prilbu už nepotreboval, ale zbraň by sa mu hodila, strážnik mal ešte elektrický obušok. V momente si ho privlastnil a utekal za otcom. Ten sa už prestal hrať a začal strieľať. Desiatky strážnikov ich už rovnako zameralo a strieľali na nich zostredu miestnosti, kde sa kryli za debnami. Oni sa mohli len prikrčiť k podlahe alebo skrývať za malým prerušovaným zábradlím tvoreným len s hliníkových rúriek.

“Bež Lucas.“ Zakričal otec a kryl syna svojim telom zatiaľ čo odpovedal na streľbu. Podarilo sa im dostať k ďalším schodom. Otec z nich skočil na dvoch strážnikov a oboch vyradil ranami pod krk. Lucas zoskočil za ním. Až vtedy zbadal, že otec na niekoľkých miestach krváca.

“Otec?”

“Neboj sa .Som v poriadku. Tieto lasery sú ako malé detské hračky. Z takej diaľky mi nič nespraví. Ty si dávaj pozor.“ Zadychčane povedal a stiahol syna dolu. Stenu nad nimi rozťalo niekoľko laserových striel. Jedna z nich zasiahla Lucasovi prilbu.

Lucasa žiara a náhle teplo v prilbe prekvapilo, ale necítil nič, žiadny tlak, alebo otras. Bolo to len svetlo a to prilba dokázala pohltiť. Nechcel si predstaviť, čo by sa dialo, keby do nej dostal viac rán.

“Teraz tu lež. Idem to vybaviť.“ V momente ako dopovedal preskočil zábradlie a dopadol na debny. Tie sa pod ním rozsypali. No skôr ako stihol stratiť rovnováhu už strelil do ňôh dvom strážnikom, ktorí sa s bolesťou zosypali na zem. Bola to len vyzbrojená ochranka. Žiadne špeciálne jednotky. „Nič nevydržia“ zašomral si Jaques vtom ako letel na jedného zo strážnikov. Ten stihol vystreliť. Zblízka bola energia strely silná a prepálila Jaquesovi plece. Zareval skôr ako dopadol na strážnika a rozdrvil mu hrudník. Dúfal, že ho nezabil, aj keď by to neľutoval. Do poranenej ruky dostal krč a musel pustiť jednu zbraň.

Strážnici sa skrývali za debnami a ostreľovali ho zo všetkých strán. Narátal ich osem, ale bolo len otázkou času kým prídu ďalší. Rozbehol sa k prvému

Lucas to celé sledoval a vždy zatínal zuby, keď videl ako jeho otec schytal ďalšie rany. Nechal otca nech si spraví svoju prácu. On sa začal sústrediť na stred miestnosti, kde bolo tajomné zariadenie. V strede neho sa mu objavila približne dva metre veľká guľa. Netušil čo to je, bolo mu to jedno. Dôležité je zničiť to. Preskúmal polohy stráží, ktoré zamestnával otec. Počúval reakcie a nadávky v prilbe, rovnako krik z vedenia aby tam poslali ďalšie stráže a hlavne ochranku riaditeľa. Musia to stihnúť skôr ako príde, ak ich chytia tak, aby to najskôr zničili. Otec mu práve vytvoril cestu až k jeho cieľu. Preskočil zábradlie a dopadol na jednu kopu debien, potichu

a nenápadne skočil dole a zakrádal sa poza debny. Raz za čas jeho smerom preletel laser, ale stačilo, aby vystrčil prilbu a už strážnik pochopil, že tam je niekto ich. Potom sa vždy na chvíľu stiahol, aby sa strážnik pozrel inam a on mohol pokračovať. Odhadoval, že medzičasom ostalo strážnikov len päť. Keď v prilbe počul ďalšie zavítie odpočítal si ďalšieho. Prebehol posledný úsek až k zariadeniu. Krčilo sa tam niekoľko mužov v bielych plášťoch. Jeden z nich po ňom skočil, okamžite sa zahnal obuškom a muž ostal ležať na zemi. Ostaní sa držali ďalej.

Lucas podišiel k zariadeniu. Z veľkej polopriehľadnej gule sa šinuli stovky káblov k rôznym zariadeniam rozostavaným okolo. Monitorovali ju. Lucas sa snažil rýchlo zanalyzovať čo videl. Nedávalo mu to zmysel. Ak je to bomba, načo by ju monitorovali? V duchu si kládol otázku za otázkou a snažil sa prísť na riešenie. Riešenie, ako to zničiť. Mohol to rozbiť, ale čo ak by to vybuchlo? Mohol to odpojiť, ale pochyboval, že by sa niečo stalo.

Podvedome počítal koľkých strážnikov otec zneškodnil, podľa výpočtov mu ostávali dvaja, hlasy v prilbe práve naopak pribúdali. Prichádzali nové posily. Nemohol čakať. Zahnal sa elektrickým paralyzátorom ku guli.

Jaques bojoval zo všetkých síl, strážnici na neho nemali, ale potreboval ich zničiť rýchlo. Bral si jedného po druhom, často už zabúdal, že majú zbrane. Často aj oni zabúdali, že majú zbrane, keď videli ako sa na nich šinie zakrvavený démon, ktorého nedokážu zastaviť. Strach zohral svoju úlohu a Jaquesovi to vyhovovalo. Napriek tomu ich nešetril, tvrdé údery im lámali kosti a postarali sa o ich neschopnosť boja. Jaquesovi ostával posledný, keď si všimol otvárajúcej sa brány. Za ňou sa objavili čierne postavy s mečmi, s laserovými čepeľami po boku a bojovými laserovými karabínami v rukách. Bola to ochranka riaditeľa. Najlepšie cvičení vojaci. Mnohí prebraní so špeciálnych jednotiek a všetci dobre zaplatení. Opatrne vchádzali dnu a vytvorili poloblúk pred svojim šéfom. Vysoký, dokonale upravený šéf ESS postupoval vpred. Jaques bol od svojho posledného cieľa niekoľko metrov, keď si všimol, že Nicholson vyberá zbraň a mieri do stredu miestnosti. Niečo mu nesedelo. On tam nie je. Na koho potom mieri? Nemal čas sa zdržovať s posledným strážnikom a musel ho zlikvidovať na diaľku. Strelil mu niekoľko krát do slabín a rýchlo vyskočil na najbližšie debny. Bolo neskoro. Lucas ho nepočúvol a popritom ako bojoval sa musel prešmyknúť k zariadeniu. Pochopil, chcel ho zničiť. Nicholson vystrelil. Jaquesovi sa na stotinu sekundy zrútil svet, keď si všimol, že nemieril na Lucasa, ale na jeho elektrický obušok, ktorým chcel zničiť zariadenie. Ten sa po zásahu rozlomil a rozletel. Lucasom trhlo a spadol na zem. Jaques si vydýchol a bleskovo namieril na Nicholsonovu zbraň. Tá po presne mierenom zásahu zaiskrila rozpálila sa a Nicholson ju so sykotom odhodil. V momente sa okolo neho zhĺkla ochranka a namierila na Jaquesa

„Dost!“ ozvalo sa miestnosťou z hlúčka. Prehovoril Nicholson. Ochranka mierne poľavila a podstúpila. „Pán deBold. Prosím, skončíte s tým smiešnym pokusom o moje ohrozenie, odhodte zbraň a prídte sem k nám“ povedal jeho smerom a naznačil svojim ľuďom nech sa postarajú aj o syna. Jaques si len povzdychol, vyšiel z úkrytu a odhodil zbraň.

„Jet Nicholson, nikdy ste sa mi nepáčili. Teraz už viem prečo.“ Hovoril Jaques ako sa vydýchaval a podišiel pár rokov vpred, aby nabral rozhľad nad situáciou. Rozmýšľal, čo by sa ešte dalo vymyslieť, ale nevidel žiadne možnosti. Hlavne keď mali Lucasa. „Ste šialenec, ktorý chce ohroziť Spoločenstvo.“

“Ale ale pán generál. Ja predsa nič také nechcem. Nevieť teda odkiaľ ste sa niečo také dopočuli. To si mimochodom preberieme neskôr. Teraz máme prácu. Musíme sa postarať o jednu zásielku.” S úsmevom prehovoril Jet Nicholson.

“O čo vám ide? Skurvený parchant.”

“Ale no tak. Neklesajme k urážkam.”

“Urážky sú pod vašu úroveň? Zničiť svet nie je pod vašu úroveň.”

Nicholson sa len pousmial a vážne prešiel k zariadeniu.

„Á, asi viete trochu viac ako som si myslel.“ zadumal Jet “Ale áno, ľudstvo, je to pliaga, treba ho zničiť. Nikdy sa nepohne z miesta pokým nedá výpoveď svojmu starému svetu.”

“A vy mu ju dáte?”

“Presne tak. Vybral som najschopnejších ľudí vedcov celej planéty, najzdravšiu generáciu mladých ľudí. Už túto planétu nepotrebujeme.”

“Takže o toto vám šlo. Okrem toho, že ste nacistická sviňa, ste zbabelec. Chcete zničiť planétu len preto, že sa jej bojíte. Viete ako skončili všetci, ktorí sa pokúšali o to čo vy.”

“Oni nemali prostriedky, nemali možnosti a boli uväznení na planéte bez možnosti ukryť sa. Ja to robím pretože môžem. Planétu musím eliminovať, je pre mňa a môj národ hrozbou. Spoločenstvo by to nikdy nedopustilo.”

„Chcete vytvoriť čistú rasu vesmírnych ľudí?“ deBold pokrútil hlavou

„Áno chcem našu rasu posunúť vyššie. Viete, že už sú desiatky takých, ktorí žijú vo vesmíre od narodenia? Sú iní, nie sú tak obmedzení. Cítia inak.“

“Áno viem, a viem aj o tom, koľko je ich dole na zemi v psychiatrických klinikách, potom ako sa zbláznili z toho čo vy nazývate iné!”

„Nedokázali sa prispôbiť. Preto dôsledne vyberám svoj národ. Študoval som vesmír, viem ako prežijeme, ako ho ovládneme. Je môj. Dlhú som sa pripravoval na túto chvíľu. Všetko je dokonale pripravené.“

„Takže na toto ste minuli tých 250 miliárd. Na zabezpečenie svojho povstania a prežitia tu v temnote vesmíru. Ak si myslíte, že vám to vyjde, sklamem vás. Ľudia nie sú určení na život vo vesmíre. Potrebujú planétu, inak neprežijú. Je to ako keby ste chceli, aby sa ryba hneď potom ako ju vytiahnete z vody zmenila a prežila na súši.“

“Pekné prirovnanie generál, len my sme trochu ďalej. Máme genetiku, možnosti a hlavne túto stanicu. Budeme plne sebestační a keby sme niečo potrebovali, planét máme v systéme dostatok, ale nechceme ich. Oni posledné milióny rokov spúťovali ľudskú rasu, musí sa z toho vymaniť. Ľudstvo žilo pridlho obmedzené v klietke svojho vlastného sveta. Ja som mu ju otvoril a vypustím ho von.”

“Do studeného vesmíru.” Odvrkol mu Jaques deBold.

“Si príliš obmedzený generál.”

“Možno, ale nie som vrahom vlastnej rasy.”

DeBold sa snažil získať čas, hľadal cestu ako sa odtiaľto dostať spolu so synom. Nicholsonova ochranka bola lepšie vyzbrojená a odhadoval, že aj výrazne vytrénovanejšia. Mohol zlikvidovať, dvoch, možno troch, kým by ho dostali. Na ôsmich nemal zbrane a ani vek. Ostalo mu len jedno, musí sa dostať k synovi. Pozrel po ňom a zamrazilo ho.

„Lucas, nie !“ Zakričal otec, keď uvidel ako sa Lucas načiahol po zbrani jedného z vojakov. Nemal šancu bojovať proti nim, ale napriek tomu to skúsil. Zobral ju a vystrelil na žiariacu guľu. Tá pohltila výboj ako nič a pokračovala v jemnom žiarení, len trochu silnejšom. Jeden z vojakov mu zbraň okamžite vytrhol a udel mu pažbou zbrane zo prilby. Lucas sa zosypal na zem.

„Je mi to ľúto generál deBold. Máte odvážneho syna. Myslím, že sa nám tu bude hodiť.“ Povedal Jet a kývol hlavou smerom ku generálovi, ktorý zatímal päsť a sledoval či neublížili jeho synovi. Vojaci na neho namierili všetky zbrane. „V skutočnosti to nie je bomba. Je to látka, ktorá zničí atmosféru planéty a s ňou aj všetko na nej. Videli ste niekedy Mars? Presne tak skončí Zem. Červená, bez atmosféry, pokrytá pieskom a spálená slnkom. Všetko nechutné na planéte zhorí.“

„Aká je to látka? Nevieľm o tom, že by niečo také bolo vyvinuté.“

„Je to jedna z vecí, o ktorých vy a pozemská chamraď ani netušíte. Vesmír je plný prekvapení.“

„To je pravda.“ Ozvalo sa pri vchode do miestnosti. Stál tam Irwin Keys so skupinkou ďalších mužov v bielych plášťoch v rukách držiacimi Jaquesovi neznáme zbrane založené na žiariacej zelenej kvapaline tepajúcej v zásobníkoch zbraní. „Plný prekvapení. Ani nevíete pán Nicholson, ako nás prekvapilo stuhnuté telo doktora Mondiniho poletujúce vesmírom. Víete, mali by ste si dávať pozor kam strkáte odpad svojich temných činov. Stačilo skontrolovať jeho posledný pohyb po stanici a hneď nám došlo prečo sú posledné týždne sklady zablokované. Ak mám byť úprimný, nikdy som si nemyslel, že za tým môžete byť vy. Vcelku ste ma prekvapili, to sa už dlho nikomu nepodarilo.“

„Doktor Keys.... vedel som, že som na niečo zabudol“ váhavo reagoval Nicholson „Mal som vás zlikvidovať už dávno. Vytvorili ste pre mňa neoceniteľné veci. Aj by som dokázal zabudnúť na to, že ma práve ohrozuje, ale už by som vám nikdy nemohol dôverovať. Nakoniec už vás ani nepotrebujeme.“

„Prepáčte, ale nie sme tu náhodou my tí, ktorí vás držia v šachu?“

„Myslíte, že sa dokážete postaviť elitnej jednotke? Nevieľm, čo máte za zbrane, ale rýchlosti laserových striel sa to nevyrovná.“

„Možno nie. Ale ako ste povedali, vesmír je plný prekvapení.“ Odpovedal Keys a na Nicholsonovej tvári zbadal malé prekvapenie. Prešiel si pohľadom miestnosť, zľakol sa keď uvidel na podlahe dieťa.

„Jaques je syn v poriadku?“ zakričal miestnosťou. Generála deBolda nikde nevidel.

„Áno“ ozvalo sa. Jaques využil chvíľkovej nepozornosti vojakov a zmizol. Tí sa práve obzreli späť, ale on už bol preč.

„Situácia sa komplikuje, však pán riaditeľ Nicholson.“ nadhodil Nicholsonovi Irwin Keys

„Ako pre koho.“ Odpovedal Nicholson. „Naozaj si myslíte, že sa na svoje osamostatnenie od planéty nepripravím? Naozaj ste takí naivní ako zvyšok ľudstva, pán Keys?“ Nicholson sa načialhol ku komu vo vrecku a ťukol do neho. „Čakal som od vás viac.“

V moment sa na plošinách nad skladmi objavili desiatky ozbrojencov.

„Víte, že stačí len jeden, jediný kontakt so Zemou a vaša fantázia skončí? Nevieľm čo pre vás robil doktor Mondiny, ale myslím, že to zariadenie nie je od neho. Víete vôbec ako to funguje a čo to presne spraví? Tých pár technikov so základným výcvikom na elektronické zariadenia vám zaistí jedine to, že to nebudete vedieť naďalej.“

„Myslím, že sa o tom za chvíľu presvedčíte.“ Pomaly kráčal späťkom k jednému z východov z miestnosti za asistencie svojej ochranky a strelcov na poschodiach. Ochránka kryla jeho ústup spredu, ale zabudla na chrbát. Tesne pred východom ho niekto chytil pod krk a dych sa mu zastavil.

„Zložte zbrane“ rozkázal Jaques deBold, ktorý zajatím Nicholsona znovu obrátil situáciu vo svoj prospech.

Vojaci nerozhodne stáli a čakali. Jaques povolil zovretie Nicholsona aby mohol hovoriť. Ten sa rozkašlal a rozchrčal.

Lucas sa začal na zemi preberať. Nevedel, čo sa dialo, ale videl ako má otec situáciu pod zdanlivou kontrolou. Zdanlivou. V prilbe počul hlasy koordinujúce útok za dverami za ním. Videl ako Irwin Keys s ostatnými vedcami vyčkávajú čo sa bude diať. Zhora na nich mierili desiatky vojakov a kontrolovali situáciu. Niekoľko technikov sa krčilo pri krabicích neďaleko neho. On mal prístup k zariadeniu. Stále nevedel, ako ho zneškodniť. Rozmýšľal a nakoniec pochopil, že to nie je dôležité. Dôležité je dostať sa odtiaľto. Rýchlo vybral kom a nalistoval plány. Hľadal únik a našiel ho.

“Otec!” zakričal, „Zozadu!“

Jaques tušil, že váhajúci vojaci na niečo čakajú. Vedel, že Nicholson sa len tak nevzdá. Za ním sa otvorila zasúvacia brána, v ktorej sa objavil tucet strážnikov s elektrickými obuškami. Bol obkľúčený a ostávalo mu len jedno. Nechať Nicholsona žiť. Mohol ho zabiť, ale mal tu syna a nechcel riskovať. Odhodil Nicholsona a v sekunde si prerazil cestu cez prekvapených vojakov pred ním. Prebehol miestnosťou nasledovaný laserovými strelami zo striehnucích vojakov na plošinách a dostal sa k synovi. Zobral syna do náručia a schoval sa s ním na bezpečné miesto za dvojmetrovou guľou. Znovu sa situácia zmenila. Tentoraz nevýhodne pre nich.

Skupinka vedcov sa zapojila do boja a strieľali na vojakov zelenou chemikáliou. Jaques nepoznal nič podobné, ale pod chemikáliou sa roztápalo všetko kovové zbrane mizli z rúk, zábradlia sa roztápali, podlahách sa vytvárali diery. Vojaci padali z plošín, prepádávali sa cez podlahu. Vedci pomohli, ale neboli to vojaci, neboli tréningy, slabo sa kryli, rýchlo končili so zraneniami na zemi, alebo aj mŕtvy. Ich pomoc sa stenčovala.

“Jaques musíme ísť preč.“ Pribehol k ním zadychčaný a vystresovaný Irwin Keys.

„Nemôžeme to riskovať, je ich veľa. Nedovolím aby sa synovi niečo stalo.“

Irwin sa rozhlíadal. Jaques mal pravdu. Strážnici sa zosynchronizovali a postupovali presne na nich, už sa nemuseli o nič starať.

“Je mi to ľúto generál deBold. A vám, Irwin, ďakujem za spoluprácu.“ Zakričal Nicholson sa stratil sa za vojakmi. Nechcel to riešiť takto. Mal rád čistotu. Nemal rád krv. Žiadne zbytočné straty. Aspoň nie v jeho radoch. Na to nakoniec pripravil aj túto bombu. Mala spraviť to čo potreboval čisto a rýchlo. Bolo to zariadenie, ktoré našiel pred rokmi v sklade neznámej techniky niekde v púštnych oblastiach bývalej Severnej Ameriky. ESS ho prebralo od armády, ktoré sa chcelo zbaviť starého šrotu. Nevedeli čoho sa zbavujú. Dlhé roky študoval čo to dokáže, desiatky vedcov potichu zmizli pritom ako mu objasňovali pôvodný zámer a možnosti toho telesa. Stal sa tým posadnutý. Taký posadnutý, že si vypracoval svoj plán na jej využitie. Smola pre ľudstvo bola v tom, že z malého úradníka zodpovedného za inventarizáciu majetku firmy postupne spravila vláda Svetového spoločenstva riaditeľa, ktorí si mohol dovoliť čokoľvek a doťahovať svoj plán pomaly ale isto. Bol sebaistý a každý v ňom videl cieľavedomého človeka idúceho si za svojim, ich chyba, že si mysleli, že jeho cieľom je zveľaďovanie a rozširovanie ESS. Trochu ho zamrzela aktuálna šarvátka. Ale na ceste za svojim cieľom musel preskákať aj väčšie problémy. Bohužiaľ toto znamenalo len jedno. Musí sa zbaviť všetkých zainteresovaných. Vedcov, strážnikov, ochranky. Všetkých, kto sú tu dole. Rýchlo prebiehal prepojavacími chodbami, točiace schodisko si zvolil namiesto výťahu a po napočítaní trinástich poschodí vybehol na pokraji hlavného átria základne a mieril k prvému terminálu. Rýchlo naťukal svoj kód.

“Riaditeľ Nicholson. Únik neznámej chemikálie v sekcii C. Uzavrieť.“

„Uzavreté“ odpovedal po chvíli hlavný počítač a Nicholson začul ako sa dvere vedúce dole vzduchotesne uzavreli a rozsvietilo sa nad nimi červené svetlo.

„Otvoriť všetky vzduchové komory v sekcii C“

„Zaznamenaný pohyb v sekcii C. Nemožné otvorenie komôr.“ Odpovedal počítač

„Osoby zabezpečené skafandrami. Otvoriť.“ Pokračoval v príkazoch.

„Otváram“ odpovedal počítač a Nicholson si vydýchol. Teraz musí ísť spísať správu o nešťastnej nehode a strate päťdesiatich ľudí. Musí bombu zaistiť a presunúť do bezpečia. Zajtra ju spustí. Už nikoho nepotrebuje.

„Dobrá práca“ ozval sa mu v hlave hlas. Známy hlas. Nenávidený.

„Panel!“ zakričal Lucas na Irwina. Musíme sa dostať o podlažie nižšie, odtiaľ ujdeme.“

„Ako?“

„Vašou zbraňou!“

„Aha“ obarilo Irwina a Jaques prekvapene zdvihol obočie. Vojaci sa približovali.

Irwin zamieril na podlahu neďaleko nich.

„Nie!“ zmenil plány Lucas „Pod bombou. Berieme ju so sebou.“

„Dobre“ pousmial sa Irwin „Len dúfam, že vieš čo robíš.“

„Uvidíme.“

Irwin strieľal hmotu po podlahe pod pevne uchyteným zariadením, ktoré po chvíli svojou váhou nalomilo naleptané kovové trámy pod ňou a s rachotom dopadla o podlažie nižšie. Mali ju zaistenú, ale zároveň sa odokryli ostatným strážnikom.

„Skočme!“ zavolať Jaques a vypálil laserové strely okolo seba. Sledoval ako Irwin opatrne zoskočil, Lucas ho nasledoval a on ešte stihol zlikvidovať dvoch ochrankárov predtým ako skončil v hlbine. Privítal ho náraz na guľaté zariadenie a následne zoskočil na zem.

„Kam teraz?“ spýtal sa Jaques Irwina.

„Ja neviem. Nikdy som tu nebol.“

„Ja viem.“ Ozval sa Lucas a očami pohľadal dvere, ktoré videl na plánoch stanice. „Musíme ísť tam.“ Ukázal nakoniec na jedny z dverí.

Lucas rýchlo ťukol do vypínača dverí. Našťastie sa otvorili. Vbehol spolu s doktorom dnu a Jaques ešte preventívne vystrelil niekoľko striel hore do diery, kam prekvapene hľadalo niekoľko vojakov a opatrne sa snažili zísť dole.

Jaques sa zatváril prekvapene, keď zistil kde je. Boli v malej miestnosti s niekoľkými skafandrami.

„Je to núdzová miestnosť v prípade ohrozenia. Práve to tu máme. Rýchlo sa musíme prezliecť a odísť zo stanice.“

„A potom?“

„Je to jediná možnosť, ako im utiecť.“ Snažil sa vysvetliť otcovi Lucas.

„Do vesmíru?“

„Áno“ pousmial sa Lucas.

„Stačí nám počkať tu.“ Snažil sa syna zastaviť Jaques. To posledné čo chcel bolo dostať sa do vesmíru, len v tenkom skafandri.

„Nestačí, vedia, že sme tu.“ Povedal Irwin a naznačil na prechodovú chodbu za nimi. „Je to ovládané diaľkovo. Dokážu otvoriť dvere.“

Všetci sa okamžite začali súkať do skafandrov.

Rozozvučali sa poplašné sirény. Jedine Irwin pochopil čo to znamená. Nebolo to len otvorenie ich priechodu, bolo to otvorenie celej sekcie. Niektorý dal príkaz na otvorenie všetkých dverí.

“Rýchlo. Máme okolo 20 sekúnd.“ Irwin referoval zatiaľ čo si zaistoval skafander. „Niektó sa nás rozhodol vymiestť do vesmíru!”

Pohľad mu padol na Lucasa, ktorému bol oblek zjavne veľký. Ale nemal na výber. Plával v ňom ale to nevadilo, musel ho mať hlavne dobre zaistený. Jaques mu pomáhal a zabúdal na seba. Irwin ho odtlačil a postaral sa o Lucasa sám. Ten si mohol nechať aj svoju prilbu na hlave, aby mu veľký priezor skafandra padol tak akurát. Vyzeral ako veľká chobotnica s rozťahanou kombinézou na rukách a nohách. Bolo to jedno. Hlavne, že prežije.

O dve sekundy na to, sa začali dvere otvárať a trojica utečencov si nasadila prilby.

“Počujete ma?”

“Áno.“ ozvali sa obaja deBoldovci vstrebaní v skafandroch.

“Na chvíľu nastane podtlak, všetko vytiahne von. Musíte sa pevne držať. Inak sa budeme vzdávať od stanice príliš rýchlo a dôjde nám kyslík, skôr ako nás nájdú.“

Jaques chytil syna pevne pod rameno a sám sa rukou priam zahryzol do jedného z držiakov, ktoré lemovali miestnosť.

Intenzita sirény sa zvyšovala až napokon úplne stíchla. Dvere sa otvárali. Vzduch syčal von a zacítili tlak. Ale neskončilo to len pri ich miestnosti. Dvere sa otvorili úplne všetky v celej sekcii a okolo nich začali lietať predmety vťahované z hlavnej miestnosti skladov, kedy-tedy preletela zbraň, vojak, kričiaci do vzduchoprázdna, zúfalo škrabajúci po ich skafandroch, tlačila sa k nim aj guľa. Pomaly sa guľala po chodbe až k dverám. Tým sa zasekla. Vydýchli si. Ale ešte to neskončilo. Tlak sa stále vyrovnával. Vzduchu bolo stále veľa a mŕtvi vojaci nalietať na guľu a tlačili ju cez tesné dvere.

“Musíme sa pustiť.“ zvolal Jaques. “Zavalí nás to.“

“Áno. Ideme.“ Prikývol Irwin potom ako ho jeden z letiacich vojakov chytil za ruku a Jaques sa musel natiahnuť nohou cez miestnosť a rozdrviť vojakovi hrudník, aby sa pustil.

“Držme sa všetci spolu,“ zakričal Lucas.

Jaques v lete strhol Lucasa a zachytil sa Irwina, ten sa na chvíľu udržal, ale potom ako sa guľa uvoľnila a rútila sa priamo na nich, pustil sa a vyletel von zo stanice. Guľa ich nasledovala.

Vyplávali do temného vesmíru spolu s desiatkov mŕtvych vojakov rozlietavajúcich sa okolo nich veľkou guľou neznámeho pôvodu sa plavili prázdnom.

„Super“ zakričal Lucas objavujúci vesmír všade okolo

“Ach“ bolo počuť povzdych Jaquesa. Práve ho delil od studeného temného vesmíru len tenký prúžok látky a skla a nemal z toho dobrý pocit. Nemal rád vesmír a týmto ho nebude mať o nič radšej. Pevne držal Lucasa a Irwina a letel s nimi vesmírom. Otáčali sa vesmírom a ponad guľu ktorá im zakrývala výhľad zahliadli majestátnu stanicu, okolo ktorej sa rojili trosky rôznych tvarov a odlietavali rôznymi smermi. Niektoré z toho aj na nich, guľa im robila štít. Každý náraz ju zrýchľoval a pomaly sa valila na nich. Všetci spolu akcelerovali k planéte. Delili ich desiatky tisícov kilometrov, ale nevyzeralo že by ich niečo plánovalo zachrániť.

„Myslím, že sa spolu čoskoro roztopíme v atmosfére. Pekný koniec. Možno som ani v krajší nemohol dúfať.“ Zadumane prehlásil Irwin

“Nestraš mi syna, Irwin. Je mi ľúto, že sa takto skončila naša dovolenka Lucas.“

“Mňa nestraší. Mne sa tu páči,“ vyhlásil na prekvapenie svojich spoločníkov Lucas a zvedavo sa rozhliadal po vesmíre.

„Možno to je to posledné čo vidíš.“ Depresívne pokračoval Irwin.

“Nie je. Pred odchodom na základňu som bol za generálom Devenroom. Má na starosti vesmírne strážne letky. Ak by som sa mu každé dve hodiny neohlásil alebo zbadal niečo nezvyčajné okolo základne má vyslať záchranné jednotky k základni.”

“Čiže priletia na základňu. A čo s nami? Nemyslím, že niekto začuje naše volanie na vlnách skafandrov. Ak začujú už môže byť neskoro” depresívne zvolal Irwin. Jaques sa divil ako môže niekto taký pracovať vo vesmíre, on síce nemá vesmír rád, ale aspoň bral situáciu s čistou hlavou. Na druhej strane on bol vojak, bol trénovaný na takéto situácie. Irwin nie, bol vedec a potreboval svoj klúd. Už samotné donútenie sa vtrieť sa do útoku bolo nad jeho sily. Nikto to nevedel, ale musel to urobiť. Nemohol dovoliť, aby niekto ohrozil to na čom dlhé roky pracoval a Nicholson to systematicky robil už dlhé roky. Najskôr na planéte mu bral schopných vedcov, potom sa rozhodol všetky výskumy viesť sám a nikomu nedovoliť pracovať na niečom inom, a nakoniec nemali ani voľný pohyb po základni čo primälo Irwina k veľkej opatrnosti. Vedel, že ak niekto niekoho obmedzuje, má na to dôvody. Doteraz sa tomu nemal čas venovať, ale podvedomie zbieralo informácie a po spozorovaní mŕtveho tela ich kolegu sa to všetko pozbieralo a predralo do vedomia. Možno aj preto všetko nechával v tajnosti projekt nových zbraní, s ktorými sa jeho, teraz už pravdepodobne mŕtvy, kolegovia pustili do boja. Boli síce určené na záchranné práce v rozmanitých podmienkach a nikdy by nedokázali ublížiť človeku, ale poslúžili.

“Mám stále prilbu strážnikov. Stačí mi zavolať.”

„Už nám letia“ spozoroval periférnym videním niekoľko svetiel na pokraji atmosféry planéty. Prichádzali k základni smerom od nich.

„Lucas, opakuj Pomoc na uhle 240 stupňov od osi základne smerom na planétu. Hľadať veľkú guľu. Uhlom deklinácie som si nie presne istý. “

„Bude to v poriadku. Nájdú nás.” Ozval sa Lucas a snažil sa oboch starých mužov upokojiť. Cítil sa vo vesmíre dobre. Upokojoval ho. Opakoval do prilby ich lokáciu a snažil sa ju vždy upravovať o drobnosti, ktoré spozoroval. Zachádzajúce slnko za planétou, mesiac vyjdený spoza obzoru, rozmiestnenie ďalších trosiek a letiacich mŕtvov okolo nebol. Páčilo sa mu to. Bral to ako zábavu. Možno si plne neuvedomoval ohrozenie, ale vedel, že vesmír už nie je taký prázdny a neprístupný ako býval. Čoskoro niekto príde a zachráni ich.

Stalo sa tak presne o 34 minút, takmer štyri minúty potom ako Irwinovi a Jaquesovi klesol kyslík pod minimum a upadli do bezvedomia. Vedeli, že sa to stane, Lucasovi nič nehovorili, nechceli, aby spanikáril. Ale on to cítil, držal oboch a čakal kým príde záchranný transport. Jeho pľúca boli malé a nemíňal toľko kyslíka, ak by neprišiel mohol tu s mŕtvym otcom plávať ďalšiu polhodinu.

V prilbe sa mu ozvali hlasy na pripravenie sa na nalodenie. On ich ani neregistroval. Díval sa do temnej guľe pred ním a snažil sa pochopiť čo to vlastne je. Cítil, že je nebezpečná. Cítil, že je cudzia. Bola zvláštna a hypnotizovala ho. Chvilami si myslel, že ju pochopil, zvyšný čas si myslel, že je k odhaleniu jej podstaty stále bližšie. Chcel sa jej dotknúť keď ho chytila a odtiahla pevná ruka jedného zo záchranárov, ktorý za ním pomocou ovládateľných skafandrov vyplával z transportu a pomaly vtiahla trojicu do bezpečia transportu. Rýchlo im povyzliekali skafandre a začali pokusy o prebratie dvoch mužov. Lucas sledoval guľu letiacu priamo k planéte a jedným okom občas skontroloval svojho otca. Ani nie minútu potom, ako sa dostal transport do odhadovanej bezpečnej vzdialenosti, spustili dva doprovodné stíhače laserovú paľbu na objekt. Po niekoľkých desiatkach zásahov teleso nabralo kritickú energiu a explodovalo. Desiatky kilometrov veľká explózia ožiarila vesmír

a na nebi planéty na chvíľu vzplanulo nové slnko. Lucas sa pozeral s otvorenými ústami a vedel, že v ňom objekt zanechal hlbokú jazvu. Ešte to v tej dobe nevedel, ale už pochopil, že nie sú sami. Že vonku je niečo silnejšie ako oni, záhadnejšie a temnejšie. Niečo zlé. Raz to príde a on tu na to bude čakať.

Po chvíli sa explózia rozplynula a Lucas sa prebral z očarovania a vrhol sa k ocovi. Bol len chvíľu v bezvedomí, menej šťastia mal Irwin, ktorému došiel kyslík úplne a museli ho oživovať elektrošokmi. Našťastie nebol bez kyslíka dlho a nebude to mať žiadne trvalé následky na jeho geniálnom mozgu.

„Prepáč, že výlet do vesmíru bol taký krátky.“ Ozval sa otec

„Nevadí“ usmial sa šťastný Lucas.

„Lucas, ale mame ani slovo.“ usmial sa na syna a chytil ho za ruku. Transportom práve vlietali späť do atmosféry. Jaques pozrel na syna a zbadal jeho žiariace oči z toho čo práve prežil. Ale nie len to čo sa stalo, bol to samotný vesmír. Videl akú má moc vesmír nad Lucasom. Až nebezpečnú. Nikdy by ho sem nepustil. Má čas, ľudia ešte nie sú na vesmír pripravení a Lucas je ešte dieťa. Vyštuduje a potom sa môže rozhodnúť čím chce byť. V kútiku duše už teraz vedel, aké bude jeho rozhodnutie. Ale zatiaľ pre neho mal vybranú pokojnú a renomovanú akadémiu v Strednej Európe.

Lucas sa mu vzdialil a sledoval vesmír. Temný a tajomný, čakajúci kým ho objaví. Jaques si povzdychol.

Niekoľko hodín po incidente prezident Svetového spoločenstva rozhodol nad vojenským dohľadom nad stanicou Confidence. Ozbrojené zložky, tajná služba, všetko bolo vyslané na stanicu, aby zaistilo riaditeľa Nicholsona. Našli ho mŕtveho vo svojej kajute. Neboli nájdené žiadne známky násilia. Následne boli všetky zoznamy obyvateľov zničené a boli vybraní noví, naozaj potrební ľudia. ESS zmietajúcemu sa v chaose vláda odvolala a do prešetrenia prípadu zatkla celé vedenie. Výber nového vedenia bol v nedohľadne. Analytici predpovedali, že ESS prejde kompletne pod kontrolu štátu pôvodne plánovaná výskumná stanica Confidence sa stane vesmírnou základňou vojska a všetko ostatné bude na stanici len ako doplnok. Vláda si naplno uvedomila nebezpečenstvo čakajúce na nepreskúmanom území a prijala patričné opatrenia. Jeden človek sa práve pokúsil vyhladiť ľudstvo. Toto si netrúfli ani rebeli. Nemali dôvod, chceli len zmenu vlády, nie hromadnú čistku.

*

Ako nám to mohlo uniknúť?

Príliš sme sa zaoberali Projektom. Ale musím priznať, že koncept opustenia planéty a posunutia ľudstva vpred nebol zlý. Pán Nicholson ma zaskočil. Škoda, že sme nemohli viac spolupracovať.

Ale zničenie planéty? Takmer sa to stalo!

Áno, ale nestalo. Misia bude dokončená. Nabudúce sa takýchto chýb vyvarujeme. Nevedel som, že sú ešte tu.

Démoni?

Fragmenty. Fragmenty démona Saarena. Myslel som, že zanikli keď som ho zlikvidoval.

Áno, spomínam si. Nerád.

Musím sa postarať aj o ostatné. Môžu byť nebezpečné a ohroziť Projekt.

Alebo planétu. Odkiaľ sa tu vôbec vzala tá zbraň?

Starých stratených a zabudnutých zariadení z dôb rás pred nami je na planéte stále veľa. Pandora je jednou z nich.

**Vždy som si myslel, že Pandora mala skrinku.
Mala. Toto je jedna z jej súčastí.
Spomínam si, legenda hovorí, že po otvorení skrinky sa všetko zlo z nej dostalo na svet. Jedine nádej v nej ostala.
Tá nádej sme my. Nádej je Projekt.
Ako ju vlastne našiel?
Celý čas bol vedený. Fragment ho podvedome doviedol až k Pandore.
Ovládal ho až dosiahol svoj cieľ.
Podobne ako v Projekte. Rovnako vedíme subjekty.
Áno, ale naše ciele sú iné.
Spôsob je veľmi podobný.
Výsledok opačný. Mladý Lucas deBold práve zachránil planétu.
To je pravda. Ani si to neuvedomuje. Je ešte mladý.
Áno je mladý, ale nastal čas. Nemôžeme čakať. Musíme zistiť či on je ten pravý. Musí začať spoznávať vesmír. Chcem vidieť čo dokáže. Vesmír ho láka. Ešte nevie prečo. Netuší, že je jeho budúcnosťou.
Ale jeho otec...
Vplyv otca je príliš veľký. Rodičia musia pochopiť, alebo...
Nie! To nedovolím! Nemôžeme ich zabiť.
Mám ich na svedomí miliardu. Tohto zabiť nechcem, podobné zásahy mali na subjekty veľmi nepriaznivý vplyv, ale budúcnosť vesmíru môže byť práve v jeho rukách. Musíme zasiahnuť. Otec sa bojí vesmíru. Chce syna zviazať s planétou. To je zlé. Lucas musí začať čo najskôr.
Ešte je šanca. Môžeme ich skúsiť presvedčiť. Nemusíme sa unáhliť. Je veľa spôsobov.
Čas sa kráti. Vojna je na spadnutie. Potrebujeme vedieť výsledok skôr ako začne. Musí byť pripravený.
Ale čo ak to nie je on? Môžeme ho nechať. Nemusíme ubližovať rodičom.
Nie je jediný. Ja verím, že je ten pravý.**

*